

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **V. P.**, zastoupeného Mgr. Liborem Janků, advokátem se sídlem v Chebu, Mánesova 11, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem Plzeň, Antonína Uxy 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2000, č. j. 276/1-33/00, o kasační stížnosti žalobce – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 7. 4. 2004, č. j. 30 Ca 111/2000 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni (dále krajský soud) napadeným rozsudkem zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2000, č. j. 276/1-33/00, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Cheb, se sídlem v Chebu ze dne 20. 12. 1999, zn. TR 54/99/1788, kterým byla žalobci uložena za celní delikt sankce pokuty ve výši 40 000 Kč, a toto rozhodnutí potvrdil. Krajský soud neshledal žalobu žalobce důvodnou. Podstatou žalobcem uplatněného žalobního bodu bylo posouzení, zda měl celní úřad přerušit správní řízení o celním deliktu, když jednání žalobce, ve kterém celní úřad spatřoval porušení celního zákona, bylo předmětem trestního řízení a tvrzení, že žalobce nemůže být v případě rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení postižen ještě rozhodnutím o celním deliktu, protože by byl pro jedno jednání postižen dvakrát. Krajský soud dospěl k závěru, že řízení o celním deliktu a trestní řízení, byť vedena proti téže osobě a pro týž skutek, jsou řízení samostatná a na sobě nezávislá. Skutečnost, že proti žalobci je vedeno

současně řízení o celním deliktu a trestní řízení, není důvodem pro přerušení řízení podle žádné z alternativ uvedených v § 29 odst. 1 správního řádu. Žalovaný i Celní úřad Cheb postupovali správně, když řízení o celním deliktu z důvodu namítaného žalobcem nepřerušili. V tomto směru žalobní námitka žalobce byla nedůvodná.

Pokud jde o námitku dvojího postižení pak, krajský soud uvedl, že žalobce nemohl být rozhodnutím o celním deliktu postižen podruhé za tentýž skutek, protože ani v době rozhodování žalovaného zde nebylo odsuzující rozhodnutí vydané v trestním řízení. V dané věci je naopak na orgánech činných v trestním řízení, jak při svém rozhodování zohlední okolnost, že žalobce byl rozhodnutím o celním deliktu za týž skutek již potrestán.

V kasační stížnosti žalobce – nyní stěžovatel – namítá, že rozsudek krajského soudu je věcně nesprávný, protože vychází z nesprávných skutkových zjištění a v důsledku toho v odůvodnění napadeného rozsudku dovozuje nesprávný právní názor. Důvodem k uložení sankce na základě rozhodnutí Celního úřadu v Chebu ze dne 20. 12. 1999 potvrzeného rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 1. 2000 mělo být jednání stěžovatele s tím, že v období od 11. 10. 1996 do 9. 6. 1997 podal Celnímu úřadu v Chebu, pobočka Aš, 11 ks celních prohlášení na propuštění dovezeného zboží ze SRN do režimu volného oběhu, jejichž předmětem bylo celkem 111 752 kg zboží, v celkové celní hodnotě 5 199 976 Kč. Celní úřad v Chebu dovodil na základě šetření, že stěžovatel svým jednáním zkrátil celní dluh ve výši 307 028 Kč. Na základě šetření celního úřadu v Chebu bylo proti žalobci zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle ust. § 148 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona. Trestní řízení proti stěžovateli bylo ukončeno usnesením tehdejšího Krajského úřadu vyšetřování Západočeského kraje v Plzni, Policie ČR, ze dne 4. 10. 2001, sp. zn. ČVS: KVZC 190/20-99 s odůvodněním podle ust. § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu, že se nestal skutek, pro který se trestní stíhání vede. Z výše uvedeného vyplývá, že usnesení o zastavení trestního stíhání proti stěžovateli bylo skutkové zjištění, že stěžovatel předložil Celnímu úřadu v Chebu v celním řízení písemnosti, tj. celní prohlášení, které obsahovaly výhradně pravdivé informace o druhu a množství zboží propuštěného do celního oběhu. Z uvedeného vyplývá, že v trestním řízení proti stěžovateli byl na základě skutkových zjištění vysloven právní názor, který je závazný i pro orgány státní správy, tj. pro Celní úřad v Chebu a Celní ředitelství v Plzni. Tato vázanost měla mít za následek zastavení řízení o uložení sankce ve formě uložení pokuty, tento následek však postupem orgánů státní správy nenastal. Celním úřadem v Chebu byla stěžovateli uložena sankce ve formě pokuty ve výši 40 000 Kč. Důvod nesprávnosti postupu je totožný jak v rozhodnutí orgánů státní správy, tak v napadeném rozsudku krajského soudu. Předmětem rozhodnutí orgánů státní správy a napadeného rozsudku krajského soudu je důvodnost uložení sankce v celním řízení z titulu jeho protiprávního jednání. Pokud orgánem činným v trestním řízení bylo deklarováno, že stěžovatel se protiprávního jednání nedopustil, pak tento závěr nemůže být pominut v rozhodnutí orgánů státní správy a také v rozsudku krajského soudu, který předmětná rozhodnutí orgánů státní správy na základě žalobního návrhu stěžovatele přezkoumával. Rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení a zastavení trestního stíhání stěžovatele bylo vydáno na základě rozsáhlého dokazování směřujícího k věrohodnému zjištění, zda stěžovatel uváděl v celním řízení pravdivě údaje. V trestním řízení byly důkazy zajištěny, jak přímým postupem orgánů činných v trestním řízení na území ČR, tak cestou dožádané pomoci na území SRN. Na rozdíl od orgánů státní správy orgán činný v trestním řízení zajistil i důkazy obsahující projev vůle subjektů, které byly účastníky závazkového vztahu se stěžovatelem, jehož předmětem byla koupě předmětného zboží propuštěného do celního oběhu. Z projevu vůle těchto ostatních účastníků závazkového vztahu jednoznačně vyplynulo, že údaje sdělené a předložené stěžovatelem v celním řízení odpovídají skutečnosti

a jednání stěžovatele tak nesměruje ke krácení jeho povinného plnění v celním řízení. Stěžovatel navrhl provedení těchto důkazů: spisem Celního úřadu v Chebu sp. zn. TR 54/99/1788, spisem Celního ředitelství v Plzni sp. zn. 276/1-38/00 a spisem Policie ČR, SKPV v Plzni, ČVS: KVZC 90/20-99. Podanou kasační stížností se domáhal toho, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni, rozhodnutí Celního úřadu v Chebu ze dne 19. 8. 1999, sp. zn. TR 54/99/1788 i rozhodnutí Celního ředitelství v Plzni ze dne 31. 1. 2000, sp. zn. 276/1-38/00.

V kasační stížnosti stěžovatel požádal o poskytnutí lhůty k dodatečnému podrobnému odůvodnění kasační stížnosti, podle obsahu předloženého spisu však podanou kasační stížnost již dále neodůvodňoval.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil písemně a navrhl její zamítnutí. Je přesvědčen o správnosti závěrů krajského soudu uvedených v jeho rozhodnutí a s právními názory v odůvodnění napadeného rozhodnutí se ztotožňuje. Dále připomněl, že stěžovatelem uváděné skutečnosti o autoritativním uzavření příslušného trestního řízení vedeného proti němu orgány činnými v trestním řízení pro trestný čin krácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona zaznívají podle znalosti žalovaného poprvé až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Plzni v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k těmto závěrům:

Z obsahu předloženého spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 Ca 111/2000 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu u Krajského soudu v Plzni dne 4. 4. 2000 (faxem), dne 5. 4. 2000 písemně a žádal jí přezkoumání a zrušení rozhodnutí Celního ředitelství v Plzni ze dne 31. 1. 2000, sp. zn. 276/1-33/00, kterým bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí o celním deliktu Celního úřadu v Chebu ze dne 20. 12. 1999, sp. zn. TR 54/99/1788 a kterým mu byla uložena pokuta 40 000 Kč. V žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného není věcně správné. Jednání, které je kvalifikováno jako celní delikt, je u stěžovatele předmětem trestního řízení proti jeho osobě na základě sdělení obvinění ze dne 23. 7. 1999 pod ČVS KVV: 190/20-99 Krajským úřadem vyšetřování Západočeského kraje, Policie ČR v Plzni. V předmětném trestním řízení má být zjištěno, zda se stěžovatel dopustil trestného činu zkrácení daně, poplatků a podobné dávky podle ust. § 148 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona účinného do 31. 12. 1997, případně jiného trestného činu režimu zvláštní části trestního zákona. Pokud nebylo pravomocně rozhodnuto v trestním řízení, přičemž toto trestní řízení nebylo ani jiným způsobem ukončeno, neměl správní orgán rozhodovat o celním deliktu, avšak z procesních důvodů měl přerušit řízení podle ust. § 29 odst. 1 správního řádu do doby, než bude rozhodnuto v trestním řízení. V případě rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení nemůže být žalobce postížen ještě rozhodnutím o celním deliktu, neboť by byl pro jedno jednání postížen dvakrát. Správní orgán měl vydat rozhodnutí o přerušení řízení a vyčkat rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení. Pokud tak správní orgán neučinil, došlo z jeho strany k pochybení. Jako důkaz navrhl sdělení obvinění sp. zn. ČVS KVV: 190/20-99, výslech účastníků s výhradou dalších důkazů. Jiné důvody žaloba stěžovatele neobsahovala. Krajský soud v Plzni ve věci vybral soudní poplatek, doručil žalobu žalovanému, vyžádal od něho vyjádření a správní spis. Vyjádření žalovaného doručil stěžovateli. Písemností ze dne 25. 3. 2003 Krajský soud v Plzni poučil účastníky o účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., a v něm mimo jiné i o ust. § 77 s. ř. s. podle něhož dokazování provádí soud při jednání, při němž soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob

dokazování jinak. Dále o ustanovení § 52 odst. 1 s. ř. s. a protože v předmětné věci byla žaloba i vyjádření k žalobě podány za účinnosti předchozí právní úpravy (části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002) poučil účastníky, že v řízení lze navrhnout provedení důkazů k prokázání svých tvrzení v rozsahu již včas uplatněných žalobních bodů. Případné důkazní návrhy bylo třeba předložit – doručit Krajskému soudu v Plzni ve lhůtě 3 týdnů s konkretizací důkazních návrhů a s uvedením skutečností, které mají být navrhovanými důkazy zjišťovány. Toto poučení bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 28. 3. 2003 (žalovanému také dne 28. 3. 2003). Stěžovatel na toto poučení nereagoval. Písemností ze dne 12. 2. 2004 Krajský soud v Plzni vyrozuměl účastníky o možnosti projednání věci bez nařízení jednání s tím, že nevyjádří-li se ve stanovené lhůtě, má se za to, že souhlas byl udělen ve smyslu § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb. Toto vyrozumění bylo doručeno zástupci stěžovatele 18. 2. 2004 a žalovanému ve stejný den. Žádný z účastníků nesdělil krajskému soudu, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. O žalobě stěžovatele pak rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. dubna 2004, č. j. 30 Ca 111/2000 – 29 tak, že jí zamítl. Vycházel přitom z žalobních bodů uplatněných stěžovatelem v žalobě. Rozsudek krajského soudu byl doručen zástupci stěžovatele 15. 4. 2004 (žalovanému ve stejný den) a stěžovatel proti němu podal kasační stížnost včas dne 29. 4. 2004 prostřednictvím pošty a v kasační stížnosti namítal, že rozhodnutí Krajského soudu v Plzni je věcně nesprávné, neboť vychází z nesprávných skutkových zjištění a v důsledku toho, je v odůvodnění napadeného rozsudku dovozen nesprávný právní názor. V kasační stížnosti dále tvrdí, že proti němu bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krácení daně, poplatků a podobné povinné platby podle ust. § 148 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona. Trestní řízení bylo ukončeno usnesením tehdejšího Krajského úřadu vyšetřování Západočeského kraje v Plzni, Policie ČR ze dne 4. 10. 2001, sp. zn. ČVS: KVZC 190/20-99 s odůvodněním podle ust. § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu, že se nestal skutek, pro který se trestní stíhání vede. Namítá tedy, že usnesení o zastavení trestního stíhání proti němu bylo učiněno na základě skutkového zjištění, že předložil Celnímu úřadu v Chebu v celním řízení písemnosti, tj. celní prohlášení, které obsahovaly výhradně pravdivé informace o druhu a množství zboží propuštěného do celního oběhu, tudíž má za to, že v trestním řízení byl vysloven právní názor, který je závazný i pro orgány státní správy, tj. i pro Celní úřad v Chebu a Celní ředitelství v Plzni. Kasační stížnost tedy uplatnil z důvodu, že správní orgány byly vázány rozhodnutím orgánu činného v trestním řízení o zastavení trestního stíhání proti němu z důvodu, že se nestal skutek pro který se trestní stíhání vede. V trestním řízení, podle něj, bylo zjišťováno a prokázáno, že údaje sdělené a předložené stěžovatelem v celním řízení odpovídají skutečnosti a jednání stěžovatele tak nesměřuje ke krácení jeho povinného plnění v celním řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. účinného od 1. 1. 2003 řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, v nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona. O zániku účinnosti části páté o. s. ř. v jejím znění do 31. 12. 2002 a o nabytí účinnosti zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního od 1. 1. 2003 Krajský soud v Plzni účastníky poučil. Poučil je i o tom, že v řízení mohou navrhnout provedení důkazů k prokázání svých tvrzení v rozsahu již včas uplatněných žalobních bodů ve lhůtě 3 týdnů s konkretizací důkazních návrhů a s uvedením skutečností, které mají být navrhovanými důkazy zjišťovány. Na toto poučení, jak již výše uvedeno, stěžovatel nereagoval. Krajský soud v Plzni proto ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů uplatněných stěžovatelem v žalobě. Jediným žalobním bodem bylo,

že správní orgány postupovaly v řízení nesprávně, když řízení nepřerušily vzhledem k tomu, že u stěžovatele bylo předmětem trestního řízení proti jeho osobě na základě sdělení obvinění ze dne 23. 7. 1999 pod ČVS KVV: 190/20-99 Krajským úřadem vyšetřování Západočeského kraje, Policie ČR v Plzni zjišťování, zda se dopustil trestného činu kráčení daně, poplatků a podobné dávky podle ust. § 148 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákona účinného do 31. 12. 1997. Podle stěžovatele měl správní orgán přerušit řízení podle ust. § 29 odst. 1 správního řádu do doby, než bude rozhodnuto v trestním řízení a neměl rozhodovat o celním deliktu.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud, který je vázán rozsahem kasační stížnosti i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 1, 2, 3 s. ř. s.). Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Stěžovatel až v kasační stížnosti, tedy po rozhodnutí krajského soudu uplatnil skutečnost, že trestní stíhání pro trestný čin kráčení daně, poplatků a podobné povinné platby proti němu bylo ukončeno usnesením tehdejšího Krajského úřadu vyšetřování Západočeského kraje v Plzni, Policie ČR ze dne 4. 10. 2001, sp. zn. ČVS: KVZC 190/20-99 s odůvodněním podle § 172 odst. 1 písm. a) trestního řádu, že se nestal skutek, pro který se trestní stíhání vede. Dále stěžovatel uplatnil skutečnost, že v uvedeném zahájeném trestním stíhání bylo, podle něj, prokázáno, že jím sdělené skutečnosti a předložené písemnosti v celním řízení odpovídají skutečnosti a jeho jednání tak nesměřovalo ke kráčení jeho povinného plnění v celním řízení. Skutečnosti uplatněné stěžovatelem v kasační stížnosti jsou však poprvé uplatněny až po rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, ačkoliv je stěžovatel mohl uplatnit v průběhu řízení před krajským soudem, jestliže poukazuje na usnesení tehdejšího Krajského úřadu vyšetřování Západočeského kraje v Plzni, Policie ČR ze dne 4. 10. 2001, a jestliže byl k navržení provedení důkazů s konkretizací důkazních návrhů a s uvedením skutečností, které mají být navrhovanými důkazy zjišťovány, vyzván Krajským soudem v Plzni řádně.

Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil po vydání rozsudku Krajského soudu v Plzni Nejvyšší správní soud nemohl přihlížet vzhledem k již výše citovanému ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s.

Kasační stížnost stěžovatele shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jí zamítl.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalovaný a náležela by mu proto náhrada nákladů řízení podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s. Protože žalovaný v tomto stádiu řízení jednak náhradu nákladů nežádal a jednak mu podle obsahu spisu prokazatelné náklady nevznikly, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Ludmila Valentová

č. j. 5 Afs 84/2004 - 59

předsedkyně senátu